

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢкъ 1903.

Выдано 7. Серпня.

Ч. XI.

Ч. 39.

Ч. 348/орд. О выборѣ нового Папы римского.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божю Милостію и св. Апостольскаго Престола благословенемъ
Епископъ Перемыскій, Самбѣрскій и Сянѣцкій,
Всечестному Духовенству и Возлюбленнымъ Вѣрнымъ Епархіи
Поздоровлене въ Божѣ и Архіерейске благословене!

По болестно вѣдчутѣй тяжкой стратѣ, яку св. кат. Церковь понесла черезъ кончину б. п. славнаго и великаго Папы Льва XIII, Провидѣне Боже въ своимъ неизреченѣмъ милосердію возрадовало весь свѣтъ католицкій. Божескій Женихъ и Сладчайшій Господь Іисусъ подавъ Своей новѣстѣ Церквѣ вѣдь Него основанѣй нову видиму Голову, новаго Керманича лоди Петровои.

За вдохновенемъ бо св. Духа св. Колегія кардиналовъ св. Римской Церкви, зѣбрана на конкляве по короткихъ нарадахъ выбрала кардинала **Іосифа Сарто** Патріарху Венеціи на Намѣстника Христового, на Наслѣдника св. верховного и первоначального Апостола Петра, на Папу Римского, котрый прибравъ собѣ имя **Пія Х.**

Тожъ всѣ католики всей вселенной щирымъ сердцемъ а зъ глубокою вдячностію за Его всемилостиву опѣку о виноградъ Христовый, объявлену такъ скорымъ выборомъ нового Намѣстника Христового, радуются, яко маемо Папу!

И нашъ вѣрный рускій народъ цѣлою душею подѣлитъ тую превелику радѣсть цѣлого свѣта католицкого, божъ мы потомки нашихъ славныхъ предковъ, котрі въ соединенію зъ св. Римскою Церквою добровѣльно приняли единоспасающую вѣру Христову, за ню кровь свою проливали, святыхъ угодниковъ Божихъ выдали и свое дочасне и вѣчне щасте покладали на материнскѣмъ лонѣ св. катол. Церкви! — божъ и мы днесъ живою — зеленою лѣторослею превеликою и плодovitой лозы Христовой послѣ словъ „*Азъ есмь лоза — вы же рождіе*“ (Іоан. XV. 5), живыми членами Тѣла Христового, вѣрными дѣтьми единой, святой, соборной и апостольской Церкви!

Воодушевленіи радостнымъ событемъ скорого выбору нового Святѣйшого Отца Пія Х. подаемо тую радѣстну вѣсть до вѣдомости Всечестного Духовенства и всего намъ повѣреного духового стада.

Радѣстніи хвилѣ мило вражають сердце человека, корыстно успособляють тоеже до зрозумѣня и запам'ятаня певнои, хвилѣ вѣдповѣднои, правды и науки, неменьше и до принятія всказѣвки на дальшій путь житя, котра зможе убезпечити тревалѣсть радости и щастя.

Радѣсть, котру Вамъ нынѣ обвѣщаемо, дае Намъ нагоду пригадати Вамъ хотя въ короткѣмъ начерку науку св. Церкви о главенствѣ Папы.

Кожда родина має свою голову; нѣяке товариство, анѣ громада, анѣ край и держава не може обѣйти ся безъ верховного начальника, котрыйбы товариствомъ чи громадою, краємъ або державою управлявъ. Безъ такого устрою утримане ладу булобы немислимымъ. И дѣйстно нѣть родини безъ вѣтця — опѣкуна; нѣть товариства безъ зверхника; нѣть вѣйска безъ вѣжда; нѣть державы безъ начальника.

Тожъ и Церковь Христова, яко найсовершенѣйше товариство людей на земли, котре зъ волѣ и постановленія еи Учредителя довжно вѣдзначатися єдностію загальною, розляною по всѣхъ свѣта народахъ, єдностію вѣчною, бо до скончанія вѣка тревати мающею, єдностію внутренною — бо пануючою надъ волею и розумомъ людскимъ, мусить мати голову. Божескій Основатель Церкви Христовой

не перестає вправдѣ бути єи невидимою головою и яко такій нею управляти и опѣковати ся. Вѣнъ упевнивъ насъ, що „Азъ съ вами єсмъ по вся дни до скончанія вѣка“ (Мат. XXVIII. 20). Но Вѣнъ совершивши Свое Божеске посланництво ту на земли, коли приближавъ ся часъ Его крестной смерти, коли и недалекою була хвиля Его славного вознесеня на небо, поставивъ въ особѣ св. Апостола Петра и его законныхъ наслѣдникѣвъ Своего намѣстника, котрый яко видима голова Церкви именемъ Христа мавъ держати сторожу надъ єдностію Церкви и нею управляти.

Въ Кесаріи Филиповѣй Господь Іисусъ запытавъ апостолѣвъ „вы же кого мя глаголите быти?“ На що Сімонъ Петръ вѣдповѣвъ: „Ты єси Христосъ Сынъ Бога живаго.“ Спаситель же каже ему: „Блаженъ єси Сімонъ варъ Іона, яко плоть и кровъ не яви тебѣ, но Отецъ мой, иже на небесахъ. И азъ тебѣ глаголю, яко ты єси Петро и на семъ камені созижду церковь мою и врата ада не одолѣють ей. И дамъ ти ключи царства небесного и еже аще звяжеша на земли, будетъ звязано на небесахъ и еже аще розрѣшиши на земли, будетъ розрѣшено на небесахъ.“ (Мат. XVI. 15—19).

Ту предовсѣмъ апостоль Петро зѣоставъ поставленный каменемъ угольнымъ Церкви. Чимъ фундаментъ въ будынку, тымъ єсть Петро и каждый его наслѣдникъ въ Церквѣ. Фундаментъ въ будынку єсть конечностію, єсть спѣйнею а єдностію цѣлого будынку. Петро протѣ єсть Церкви Христовой частію конечною, зъ котрої проистекає єи спѣйня, тревалѣсть и єднѣсть, якъ въ кождѣмъ товариствѣ такъ и въ Церквѣ Христовѣй частію конечною єсть зверхнѣсть ссередоточена въ єдиѣй особѣ. Петро одже ставъ верховнымъ зверхникомъ цѣлой Церкви Христовой.

Тѣй урядъ утвержає єще Христосъ Господь символомъ ключѣвъ. Символь бо ключѣвъ загально выражає найвышшу и цѣлковиту власть въ обѣмъ замыканѣй ими рѣчи-зданя или товариства. Такъ Сладчайшій Спаситель всяку власть, яку мавъ на небѣ и на земли, передавъ св. Петрови дѣлаючи его єдинымъ, найвысшимъ и незавысимымъ вѣдъ нѣкого зверхникомъ цѣлой Своей Церкви.

Тую найвышшу власть дану Петрови Христосъ Господь недовго передъ своею страстію бо на тайной вечери утвердивъ и ближе пояснивъ при нагодѣ спору апостолѣвъ, котрыйбы мѣжь ними бувъ бѣльшимъ? Звернувшись до Петра мовить Господь: „Сімоне, Сімоне, се сатана просить васъ, дабы съялъ, яко пшеницу. Азъ же молихся о тебѣ, да не оскудѣетъ вѣра твоя: и ты нѣкогда обряща утверди братію твою“ (Лук. XXII. 31—32). Тыми словами Христосъ Господь и єгѣръ закончивъ и Петрови вѣддавъ начальну зверхнѣсть надъ братією, котра єсть живою Церквою Христовою. Обѣцанымъ даромъ непогрѣшимости вѣры Петрови Господь Іисусъ накладавъ на установленого зверхника обовязокъ утверджаня братіи с. є. цѣлой Церкви въ вѣрѣ, тої братіи, котру дѣволъ пожадає пересѣваючи якъ пшеницю.

По своимъ же воскресеню маючи Христосъ Господь вже опустити своихъ апостолѣвъ и вѣдойти до неба еще разъ подтверждае сю найвысшу власть св. Петра. Надъ озеромъ Тиверіадстѣмъ трикратно Сладчайшій Спаситель пытае ся Петра: *Симоне Ионинъ любиши ли мя?* а по его вѣдповѣди. „*Ей Господи, ты вѣси, яко люблю, тя*“ мовить ему Господь: „*паси агнцы моя*“ и двукратно „*паси овцы моя*“ (Іоаннъ, XXI. 15—17). Въ тыхъ словахъ зѣставъ св. Петрови повѣренный найвысшій урядъ пастьерскій цѣлого вѣрнаго стада Христоваго, урядъ научаня, провадження и управленя всѣми пѣддаными т. е. вѣрными и ихъ настоятелями, епископами, а силою того уряду св. Петро ставъ намѣстникомъ Христа на земли, видимою головою Церкви Христовой, первымъ найвысшимъ ея зверхникомъ и пастьремъ, первымъ папою т. е. Вѣтцемъ всѣхъ вѣрныхъ християнъ и епископѣвъ цѣлои вселенной.

И дѣйстно самі апостолы на основѣ повысшихъ всѣхъ сихъ изреченій Христа Господа всюды и всегда признавали св. Петрови первенство и начальство верховне. Вѣнъ же совѣстно выконуе удѣлену ему найвысшу власть. — По вознесеню Господнѣмъ, коли апостолы повернули зъ горы елеоньской, вѣнъ первый розказуе и переводить выбѣръ апостола на мѣстце Юды — предателя. По сошествію св. Духа вѣнъ первый розпочинае проповѣдане евангелія въ Єрусалимѣ; вѣнъ первый собирае и утверждае перву Церковь; вѣнъ первый дѣлае въ имя Христа перве чудо; вѣнъ первый именемъ всѣхъ апостолѣвъ вѣдповѣдае; вѣнъ первый отвирае поганомъ двери до вѣры и царства Христоваго; его такожь яко зверхника и начальника старае ся увязнити власть противна проповѣданю евангелія. — Длятого то и всѣ Отцы св. и учителѣ Церкви первыхъ вѣкѣвъ согласно словомъ и дѣломъ признавали св. Петрови найвысшу власть въ Церквѣ Христовѣй. „Потреба було мовить св. Іоаннъ Златоустый, щобы той замкнувъ товариство апостолѣвъ, котрому Господь вѣддавъ старане о цѣле свое стадо. Петро, мовить дальше, бувъ княземъ всѣхъ апостолѣвъ“. „Возносячи ся на небо, пише св. Амврозій, оставляе заступника любви своєї на земли.“ „Петро, додае св. Августинъ, всѣхъ апостолѣвъ есть головою, сторожемъ неба, ключникомъ царства Божого, основанемъ Церкви“.

Но Церковь Христова мае перетрвати всѣ вѣки такъ, „що и врата адова не одолѣють ея;“ она мае до скончанія вѣка позѣстати такою въ цѣлѣмъ устройствѣ, якою основавъ ея Сладчайшій Спаситель, бо що есть божеске и незмѣнне, жаднѣй змѣнѣ людскѣй пѣдлягати не може. Колиже апостолы и св. Петро, яко смертнѣ люде могли лише короткѣй часъ жити на земли, конечно потреба було, щобы власть апостолѣвъ и ихъ головы св. Петра въ цѣлѣй повнотѣ переходила на ихъ наслѣдникѣвъ.

Законный проте кождочасный наслѣдникъ св. Петра на римскѣмъ епископскѣмъ престолѣ, черезъ него основанѣмъ и черезъ 25 лѣтъ занимаѣмъ, есть намѣ-

стникомъ Христовымъ, верховнымъ, головою Церкви католицкой, найвысшимъ пастыремъ и вѣтцемъ всѣхъ вѣрныхъ и епископѣвъ.

Така есть безпрерывна наука св. католицкой Церкви черезъ всѣ вѣки. Того учить насъ св. Соборъ Ватиканскій орѣкаючи „св. Петро ажъ до теперѣшного часу и всегда въ своихъ наслѣдникахъ, епископахъ св. римского Престола черезъ него основаного, его кровію освященнаго, жие, предводитъ и судить“ — „самъ римскій Папа наслѣдникомъ блаженнаго Петра, князя Апостолѣвъ, правдивымъ намѣстникомъ Христовымъ и головою цѣлой Церкви, есть Вѣтцемъ всѣхъ христіянъ и учителемъ, и въ блаж. Петрѣ вѣдъ Господа нашего Іисуса Христа повну получивъ власть провадження и управы Церквою вселенскою“ (Гл. 2. 3.

Хотя проте умеръ св. Петро, умирае поодинокій его наслѣдникъ - папа однакъ главенство Церкви или Папа яко дѣло Боже всегда жие и по словамъ Божеского учредителя истновати буде до кѣнця свѣта сего!

Тую науку и вѣру въ серцю апостолѣвъ вѣщевивъ самъ Христосъ Господь, тои жадавъ вѣдъ всѣхъ исповѣдникѣвъ, коли мовивъ: *уже вѣру иметъ... спасенъ будетъ, а уже не иметъ вѣры, осужденъ будетъ*“ (Мар. XVI. 16) „*не вѣруй, уже осужденъ есть, яко не вѣрова во имя едиnorodного Сына Божія*“ (Іоан. III. 18).

Пригадавши Вамъ дорогій братя такъ важну правду нашої св. вѣры, тую головну науку Церкви св. католицкой о главенствѣ Папы и непогрѣшимѣмъ учительствѣ св. Вѣтця Церкви яко Намѣстника Христоваго и Наслѣдника св. Петра, зъ глубины души бажаемо, щобы она крѣпко вкоренилася въ серцяхъ Вашихъ, щобы все мали тое на памяти, що, кто тую правду вѣры св., або яку иншу правду вѣры вѣдкидае, тымъ самымъ вѣдлучае себе вѣд Церкви и вѣдлучае вѣдъ вѣчного спасеня; щобы Вы по всѣ часы ажъ до послѣднего вѣддыху груди зъ сынѣвскимъ почитанемъ, повнымъ довѣріемъ, всегдашнимъ послушенствомъ и щирою любовію вѣдносили ся до найвысшого и найлучшого Вѣтця всѣхъ Христіянъ католикѣвъ.

Мы всѣ Русины, збудовані на скалѣ Петровѣй, нашу святу вѣру и еи благодатні средства, яко найдорожній, вѣдъ Бога поданый намъ скарбъ, яко найцѣннѣйшу спадщину по нашихъ предкахъ вѣрно переховуймо! Словомъ, дѣломъ и житемъ доказуймо непоколебимѣсть нашої вѣры, нашу сынѣвску любовь и привязане до единоспасающей св. Церкви католицкой и еи видимои верховной головы кождочасного Отця св.!

Мы всѣ Русины при укрѣпляючѣмъ насъ Іисусѣ по всей нашої можности причиняймо ся до сповненя Его Божескихъ слѣвъ „и будетъ едино стадо и одинъ пастыръ“ (Іоаннъ X. 16.)

„Церковъ Бога жиса, яже естъ столпъ и утверждєніе истины“ (І. Тим. III. 15) „не любимъ словомъ ниже языкомъ, но дѣломъ и истинною“ (І. Іоан. III. 18), а вспоможемо до здѣйсненія пророческихъ слѣвъ незабвенного Папы Урбана VIII. „О мои Русины! черезъ Васъ надѣюся навернути востокъ на лоно св. катол. Церкви“ и собѣ уготовимо вхѣдъ до Церкви торжествующей и небесного блаженства!

Въ той цѣли зъ св. Псалмопѣвцемъ и царемъ Давидомъ сердечно воздыхаймо: „Аще забуду тебе — новый — Єрусалиме, забвена буди десница моя. Прильпни языкъ мой гортани моему, аще не помяну тебе, аще не предложу Єрусалима, яко въ началъ веселія моего (Псал. 13, 6, 6)!

Зъ Нашого Архіерейского обовязку высылаемо въ имени Нашѣмъ, капитулы, всего епархіального клиру и повѣреного Намъ вѣрного народу принагѣдну адресу до Святѣйшого Вѣтця зъ заявою загальнои нашої радости, сынѣвской любви и непоколебимой вѣрности и преданности къ св. Римскому Престолу а заразомъ предкладаемо смиренне прошеніе о вселаскаве удѣлене всѣмъ намъ Апостольского благословенія.

Мы крѣпко вѣруемо, що Духъ св. всемогучою своею благодатію всегда буде просвѣщати и укрѣпляти Святѣйшого Папу Пія X. въ всѣхъ Его дѣлахъ вѣдносячихся до управы св. Церквою. Но поѣсля обѣтницъ Сладчайшого Спасителя „елика аще чєсо просите отъ Отца во имя мое, дастъ вамъ“ (Іоан. XVI. 23) нашимъ обовязкомъ естъ заносити до Бога горячій молитвы и прошенія, щобы милостиво заховавъ Его Церкви святѣй „въ миръ цѣла, честна, здрава, долгоденствуюча и правоправяща слово своея истины.“ Тожъ поручаемо всѣмъ Преч. Настоятелямъ Церквей нашої Епархіи, щобы:

1) получивши тое Наше Архіерейске Посланіе заразъ въ перву недѣлю на Божеств. литургіи тоеже вѣрному народу вѣдчитали по св. Евангелію мѣсто проповѣди, на той св. литургіи долучили „Службу благодаренія за полученіе прошенія“ по заамвоннѣй молитвѣ при выставленію Найсв. Дарѣвъ вѣдспѣвали пѣснь благодарственну св. Амбросія „Тебе Бога хвалимъ“ а по отпустѣ внесли трикратно многолѣтствіє Святѣй. Вселеньскону Архіерею Пію Папѣ Римскому!

2) въ слѣдуючу же недѣлю на св. литургіи долучили „службу на всякое прошеніє“ зъ воспоминанемъ въ дотычнѣй ектеніи имени Святѣй. Отца Пія, а по заамвоннѣй молитвѣ зъ народомъ побожно вѣдмовили на интенцію Св. Отца „5 Отче нашъ“ 5 „Богородице Дѣво“ и 1 разъ „Вѣрую“;

3) вѣдъ получения сего Архіерейского посланія при св. литургіяхъ и всѣхъ

богослужебныхъ чинахъ по́сле установы нашего св. обряду воспоминали имя Свя-
тѣйшого вселеньскаго Архіерея Пія Папу Римскаго.

Благодать Господа нашего Іисуса Христа со ве́ми вами аминь.

Дано при Нашѣмъ катедральнѣмъ Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя
въ Перемышли дня 6. Серпня 1903.

† КОНСТАНТИНЪ
ЕПИСКОПЪ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.